

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118240937
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:6118240937.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobcu: X. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom v F., D. XXX/XX, zastúpený WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Na rozhladke 2, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenému Černejšová & hrbek, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, o zaplatenie 471,15 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 7. novembra 2018 sp. zn. 11Csp/72/2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 7. novembra 2018 č.k. 11Csp/72/2018-234.

Žalovaný má proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 7. novembra 2018 č.k. 11Csp/72/2018-234 zamietol žalobu (výrok I.) a priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v pomere 100 % (výrok II.).

2. Rozhodol tak o návrhu, ktorým sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 471,15 € s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že medzi stranami sporu, a to žalobcom ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom došlo dňa 10.11.2016 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička", predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany žalovanej v prospech žalobcu (ďalej len „Zmluva“). Tvrdil, že zmluva je v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom (ďalej len „Občiansky zákonník“) a to z toho dôvodu, že v Zmluve nie sú uvedené zákonom stanovené náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne:

a/ celková výška spotrebiteľského úveru (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) Zákona) - v Zmluve je táto náležitosť vyjadrená nesprávne,

b/ ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona) - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená správne,

c/ celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona) - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená správne,

d/ výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) Zákona) - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne.

Vo vzťahu k výške spotrebiteľského úveru, ktorá bola požadovaná a schválená v sume 5.000 €. Žalobca zdôrazňoval, že síce mu bola na účet poukázaná uvedená čiastka 5.000 €, avšak v ten istý deň (deň podpisu zmluvy a pripísania sumy) pracovník banky uskutočnil transakciu, na základe ktorej odišla platba vo výške 100 € na účet banky ako poplatok za poskytnutie úveru. Preto podľa žalobcu celková výška úveru nie je 5.000 €, ale iba 4.900 €, keďže iba touto sumou mohol disponovať. Ďalej vo vzťahu k výpočtu RPMN podľa žalobcu v zmluve nie je uvedená správna hodnota RPMN bez zľavy, ani hodnota RPMN so zľavou (13,01 % bez zľavy a so zľavou 10,77 %), nakoľko RPMN po započítaní poisťného činí 14,41 % bez zľavy a RPMN so započítaním poisťného so zľavou činí 12,26 %. Pokiaľ sa pri výpočte poisťného zarátajú aj poplatok za bežný účet, RPMN bez zľavy činí 16,77 % a RPMN so zľavou 14,68 %. Rovnako žalobca namietal nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí ako spotrebiteľ zaplatiť (v zmluve 7.820,32 € a so zľavou suma 7.305,76 €), nakoľko podľa žalobcu pri výpočte zohľadňujúcim počet splátok 96 má byť počítaná výška splátky so zahrnutím poisťného, t.j. $96 \times (80,42 + 4,05) +$ poplatok za poskytnutie úveru 100 €, čo činí 8.209,12 €, resp. so zľavou 7.694,56 €. V oboch prípadoch je to o 388,80 € viac ako je uvedené v zmluve. V prípade započítania poplatku za vedenie bežného účtu sa tieto sumy ešte zvýšia na sumu 8.785,12 €, resp. 8.270,56 € po zľave, vypočítané $96 \times (80,42 + 4,05 + 6) + 100$.

3. Právne vec posúdil podľa § 497 a 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, spolu s § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1,2,3,4,6, § 3 ods. 1,2, § 451 ods. 2, § 456 a § 458 ods. 1, § 517 ods. 1,2, Občianskeho zákonníka a § 2, § 9 ods. 1,2 až 6, § 11 ods. 1 písm. a/,b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj podľa § 3 ods. 1 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z..

4. Považoval za preukázané, že dňa 10.11.2016 žalobca ako dlžník a žalovaná ako veriteľ uzatvorili Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 5.000,- € s lehotou splatnosti 96 mesiacov, s fixnou úrokovou sadzbou počas celej lehoty splatnosti úveru (vo výške bez zliav), s čerpaním úveru jednorázovo dňa 10.11.2016, celkovým počtom splátok 96, dátumom prvej anuitnej splátky 09/12/2016, dátumom poslednej anuitnej splátky (termín konečnej splatnosti) 09.11.2024, dobou trvania úverovej zmluvy: do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy, výška úrokovej sadzby 9,70% p.a. (vo výške so zľavami, ak boli poskytnuté), platnej ku dňu schválenia úveru, mesačnou anuitnou splátkou vrátane poisťného 79,11 €, z toho mesačná splátka poisťného 4,05 €, výška úrokovej sadzby bez zľavy z voliteľnej služby 11,70% p.a. platnej ku dňu chválenia úveru, mesačná anuitná splátka vrátane poisťného bez zľavy z voliteľnej služby 84,47 € z toho mesačná splátka poisťného 4,05 € RPMN 10,77%, RPMN bez zľavy z voliteľnej služby 13,01%, poplatok za poskytnutie úveru 100,- €, celková čiastka, ktorú musí zaplatiť žalobca predstavovala sumu 7.305,76 € z toho istina 5.000,- € a výška celkových nákladov spotrebiteľa 2.305,76 €, celková čiastka bez zľavy voliteľnej služby, ktorú musí zaplatiť žalobca predstavovala sumu 7.820,32 € z toho istina 5.000,- € a výška celkových nákladov spotrebiteľa 2.820,32 €.

5. Z formy a obsahu označenej zmluvy je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal veriteľ už vopred pripravený a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa spotrebiteľa, ktorý obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť, a ani neovplyvnil. Uzavrel, že tento právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským. Vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, posudzoval súd právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou o úvere podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). Poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí povinne obsahovať osobitné náležitosti podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonnom ustanovení nespája s následkom neplatnosti zmluvy o úvere, avšak poskytuje spotrebiteľovi ochranu.

6. K tvrdeniu žalobcu, že Zmluva o úvere neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru podľa ustanovenia § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorou sa rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poukázal na to, že žalobca dňa 10.11.2016 požiadal žalovanú o poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 5.000,- € a aj v tejto výške mu bol úver aj schválený a na základe uzatvorenej zmluvy o úvere bola žalobcovi na jeho účet poskytnutá dňa 10.11.2016 suma 5.000,- €. Súd sa teda uzavrel, že údaj o výške spotrebiteľského úveru je v zmluve uvedený presne tak, ako to požaduje zákonné ustanovenie § 2 písm. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na Všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s., kde na základe čl. IV. bod 2. je dlžník oprávnený poskytnutý úver splácať: a) inkasom zo svojho bežného účtu, alebo b) inkasom z účtu v inej banke, alebo c) iným bezhotovostným alebo hotovostným spôsobom v rovnakej mene ako je úver. Z obsahu predmetnej Zmluvy je zrejmé, že žalobca si ako formu splácania úveru, vrátane všetkých peňažných záväzkov, ktoré mu zo zmluvy vzniknú zvolil formu inkasa z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy (čl. I bod 2. na štvrtej strane zmluvy o úvere). V prípade splácania úveru inkasom z účtu banka realizuje inkaso na ťarchu osobného účtu dlžníka v deň splatnosti alebo v nasledujúci pracovný deň, ak deň splatnosti pripadne na nepracovný deň (čl. IV bod 2. VOP). V súlade s uvedeným výberom žalobcu realizovala žalovaná inkaso poplatku za poskytnutie úveru na ťarchu jeho osobného účtu dňa 10.11.2016 v zmysle čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, v ktorom splatnosť poplatku za poskytnutie úveru bola dohodnutá najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. Poplatky, ktoré bol žalobca podľa uzatvorenej zmluvy povinný platiť sú prehľadne, zrozumiteľne a transparentne uvedené v samostatnom čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, jasne označenom ako „Poplatky platné podľa cenníka VUB, a.s. ku dňu uzavretia tejto zmluvy“. Na základe týchto skutočností sa súd stotožnil s obranou žalovanej, že žalobca si tak pri uzatváraní zmluvy musel byť vedomý ich výšky ako aj jeho povinnosti predmetné poplatky v prípade uzatvorenia zmluvy o úvere zaplatiť. Žalobca následne svojim podpisom na príslušnej zmluve s takýmito podmienkami, za ktorých je žalovaná ochotná vstúpiť do zmluvného vzťahu, súhlasil. Pritom výška poplatku za poskytnutie úveru, aj jeho splatnosť, je uvedená aj v tzv. predzmluvnom formulári „Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, ktorý bol žalobcovi poskytnutý pred uzatvorením úverovej zmluvy (konkrétne v jeho časti 3. „Náklady spojené so spotrebiteľským úverom“, odseku „Súvisiace náklady“). Ďalej súd dôvodil, že pokiaľ žalobca argumentuje rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, tento zjavne vychádza z odlišných skutkových okolností, keď hovorí o vylúčení (z celkovej výšky úveru) súm, ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V tomto prípade však bola žalobcovi reálne vyplatená celková výška úveru v sume 5.000,- €. Súd sa stotožňuje aj s tvrdením žalovanej, že pokiaľ žalobca na piatej strane žaloby „cituje bod 3.5 VOP tak žiadny takýto ani podobný bod sa vo VOP ani zmluve o úvere nenachádza Aj pokiaľ tvrdí žalobca v žalobe, že „ Tento úkon (platba poplatku vo výške 100 eur) nevykonal klient sám, klient si ani nebol vedomý, že mu odchádza 100 EUR týmto spôsobom, ale vykonal ho manuálne pracovník banky.“, tak súd sa stotožňuje s tvrdením žalovanej tak ako je to uvedené vyššie, žalobca si sám zvolil formu splácania úveru inkasom zo svojho účtu a o poplatku za poskytnutie úveru aj o jeho splatnosti bol už pred vstupom do zmluvného vzťahu jasne, zrozumiteľne a transparentne informovaný. Formou inkasa boli žalobcovi „sťahované z účtu“ aj všetky splátky úveru , ktorú skutočnosť však žalobca nenamieta, že sa tieto transakcie vykonávali „manuálne pracovníkmi banky“ a „bez jeho vedomia ako klienta“. Žalobca mal možnosť si pri uzavretí zmluvy zvoliť iný spôsob úhrady splátky úveru a jednotlivých poplatkov ako formou inkasa.

7. Pokiaľ ide o náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z.z. - výšku a počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, súd prvej inštancie poukázal na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch nadobudol účinnosť dňa 11.6.2010 a podľa jeho prílohy č. 1 prebral právne záväzné akty Európskej únie okrem iného Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 57/102/EHS. Podľa článku 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa článku 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES, keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Súd je preto toho názoru, že výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zodpovedá výklad v tom zmysle, že spojenie výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné vnímať tak, že sa tým myslí splátka obsahujúca istinu, úroky a poplatky, pri ktorej má byť uvedená výška, dátum a ich počet. Akýkoľvek iný výklad tohto ustanovenia by bol v priamom rozpore so Smernicou 2008/48/ES. Z bodu 59 rozsudku Súdneho dvora zo dňa 9.11.2016 veci C-42/15 vyplýva, že článok 10

ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Na vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora EÚ reagoval legislatívny návrh, ktorým bolo novelizované ust. 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch upravujúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pôvodne v písm. k/ sa nahrádza slovami „frekvencia splátok“. Účinnosť nadobudol dňa 1.5.2018. Predmetná novela zákona tak reaguje na stav, keď niektoré všeobecné súdy SR vykladali predmetnú vnútroštátnu úpravu (Zákona o spotrebiteľských úveroch) nesúladne so Smernicou 2008/48/ES. V súvislosti s uvedenou problematikou súd dal do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018 vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017, podľa ktorého „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

8. Súd mal rovnako za to, že predmetná zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., keďže v Zmluve v bode 3. je RPMN riadne uvedená a to pre prípad „aj bez zľavy z Voliteľnej služby“ ako aj vzorec na výpočet s dosadenými konkrétnymi údajmi zo zmluvy bol uvedený v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalobca podpísal (č.l. 24 a 25). Súd dospel k záveru, že žalobca žiadny relevantným dôkazom nepreukázal svoje tvrdenie týkajúce sa toho, že musel uzavrieť poistenie úveru, ak chcel získať finančné prostriedky na základe predmetnej zmluvy a za týchto podmienok. Naopak z listinných dôkazov predložených žalovanou a to Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorú listinu žalobca podpísal vyplýva, že žalobca mal možnosť sa rozhodnúť, či si chce úver vôbec poistiť a v prípade, že sa takto rozhodne mal možnosť výberu z dvoch balíkov poistenia a to základného a rozšíreného. Toto súd považoval za preukázané aj z listiny označenej ako „Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu“ (č.l. 85 na druhej strane), ktorú listinu vlastnoručne žalobca podpísal a žalobca sa rozhodol pre základný balík poistenia, ktorá skutočnosť je zrejmá z ním podpísanej Žiadosti o flexipôžičku a rovnako aj zo zmluvy o úvere (čl. I bod 8.). Súd dôvodil, že z ust. § 2 písm. g) až i) zákona č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že poistné sa do celkových nákladov a teda aj do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a do RPMN zahŕňa iba v prípade, pokiaľ je získanie úveru podmienené poistením. Z vyššie označených listinných dôkazov predložených žalovanou je zrejmé, že poistenie schopnosti splácať úver bolo žalobcovi ako klientovi pri uzatváraní Zmluvy o úvere ponúkané ako možnosť, nebolo povinné a zmluvu o úvere mohol žalobca uzatvoriť aj bez dojednania poistenia, a tak sa poistné v súlade s vyššie citovaným ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch do výpočtu celkových nákladov, a teda ani do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a do RPMN nezapočítava. Do výpočtu uvedených údajov vstupuje mesačná splátka bez poistného (mesačná splátka poistného je vo výške 4,05 EUR), čiže mesačná splátka bez poistného je vo výške 75,06 EUR (v prípade uplatnenia zľavy z titulu voliteľnej služby) alebo vo výške 80,42 EUR (bez zľavy z titulu voliteľnej služby). Po zadaní relevantných údajov do kalkulačky RPMN na internetovej stránke, táto vracia RPMN vo výške totožnej ako je uvedená v úverovej zmluve, teda vo výške 10,77% (v prípade uplatnenia zľavy z titulu voliteľnej služby), resp. 13,01% (bez zľavy z titulu voliteľnej služby). Výška celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť takisto po zadaní relevantných údajov vychádza presne v rovnakej výške, aká je uvedená v zmluve o úvere.

9. Súd zdôraznil, že záväzkový vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne len ak sa naplnia všetky zákonom ustanovené predpoklady na jeho vznik (ak sa niekto „na úkor iného bezdôvodne obohatí“). Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Dôvod o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. jeho peňažnú náhradu. Súd uzavrel, že predmetná spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi stranami sporu obsahujú všetky aj namietané žalobcom vyššie označené náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zákona, preto sa poskytnutý spotrebiteľský úver nepovažuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ b/ cit. zák. a žalobcovi nevznikol nárok voči žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 471,15 € (ktorá suma

predstavuje rozdiel medzi skutočne poskytnutými finančnými prostriedkami žalovanou žalobcovi titulom poskytnutého úveru a sumou vyplatenou navyše). Súd preto v tejto časti žalobu zamietol. Rovnako zamietol žalobu aj v časti zaplataenia úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 29.8.2017 do zaplataenia, keďže žalobcovi voči žalovanej nevznikol nárok na istinu a teda sa nedostal do omeškania s jej zaplataením tak mu nevznikol nárok ani na zaplataenie úrokov z omeškania z uplatňovanej sumy bezdôvodného obohatenia (§ 517 Obč. zák.).

10. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, spolu s § 262 ods. 1,2 CSP a priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi, keďže žalovaná mala vo veci plný úspech.

11. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 2 písm. b/ a h/ CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu.

12. V prvom rade namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia (a tým popretie práva na spravodlivý proces žalobcovi) vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o tom, že druhom spotrebiteľského úveru je pôžička a nie úver a o tom, že dohoda o odplate je neplatná. Žalobca zdôraznil, že zmluva medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky a nie vo forme úveru, pretože žalovaný v zmluve sám túto označil ako zmluvu o flexipôžičke. Zároveň v reklamnej kampani žalovaný sám ponúka spotrebiteľom pôžičku a nie úver. Táto zmluva je aj svojim obsahom zmluvou o pôžičke a nie zmluvou o úvere, keďže podľa žalobcu „v zmluve jednoznačne chýba podstatná náležitosť zmluvy o úvere, ktorou je žiadosť dlžníka požiadať po uzavretí zmluvy veriteľa o poskytnutie finančných prostriedkov“. Vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru žalobca opakovane poukázal na zrazenie sumy 100 € okamžite po pripísaní čiastky 5.000 € na jeho účet zdôrazniac, že s touto sumou nemohol disponovať, a preto ju nemožno považovať za sumu patriacu do celkovej výšky úveru. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-377/2014, v zmysle ktorého výška čerpania úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Opakovane dôvodil, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru nutne vedie k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Konštrukcia formulárovej zmluvy, ktorú pripravil žalovaný je podľa žalobcu nastavená s jasným cieľom obísť uvedenie skutočnej výšky spotrebiteľského úveru a zaviesť spotrebiteľa v tejto otázke. Žalovaný podľa neho úmyselne obchádza pravidlá pre výpočet RPMN, preto podľa neho do rovnice pre výpočet RPMN mala vstupovať hodnota výšky úveru 4.900 € a nie 5.000 €, čím teda žalovaný zavádza spotrebiteľa o tomto podstatnom údaji, ktorým je RPMN.

13. K podanému odvolaniu sa žalovaná vyjadrila písomne tak, že považuje rozsudok ako vecne správny, preto ho navrhla potvrdiť a zaviazat' žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Písomné vyhotovenie rozsudku považuje za zreteľné, jasné a porozumiteľné, prehľadne štrukturované, v ktorej súvislosti poukázal žalovaný na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR vo vzťahu k tejto otázke (IV.ÚS 115/03, III.ÚS 119/03 atď.). Úvahy žalobcu o druhu úveru, či povahe zmluvy žalovaná považuje za výslovne účelové a poukázala na ust. § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Zároveň vyjadrila názor, že výška úveru je v zmluve uvedená riadne a správne, keďže žalobca požiadal o poskytnutie úveru vo výške 5.000 €, tento mu bol schválený a dňa 10.11.2016 bola na jeho účet pripísaná čiastka 5.000 €. Splácanie úveru bolo realizované prostredníctvom inkasa z účtu v rámci čoho žalovaná realizovala inkaso poplatku za poskytnutie úveru dňa 10.11.2016 v zmysle článku I. bod 7 zmluvy o úvere. Tieto poplatky sú zrozumiteľne a transparentne uvedené v uvedenom článku zmluvy, žalobca si tak musel byť vedomý výšky tohto poplatku a jeho povinnosti poplatok zaplatiť. Žalobca si zvolil formu splácania úveru inkasom zo svojho účtu o poplatku za poskytnutie úveru a jeho splatnosti bol už pred vstupom do zmluvného vzťahu jasne informovaný.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho

pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

15. Preskúmaný rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24. marca 2020 o 10.05 hod v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 18.3.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

17. Žalobca v odvolaní namieta odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. K uplatneným odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza nasledovné:

19. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

22. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

25. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné :

26. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti, pričom sa súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými

skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, ako aj s tvrdeniami a námietkami strán sporu. Súd svoje úvahy, ako dospel k týmto záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval, a preto mu nemožno vytýkať, že by jeho rozhodnutie bolo arbitrárne alebo nepreskúmateľné.

27. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie má za to, že žalobcovi nevznikol nárok voči žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 471,15 € (ktorá suma predstavuje rozdiel medzi skutočne poskytnutými finančnými prostriedkami žalovanou žalobcovi titulom poskytnutého úveru a sumou vyplatenou navyše). Aj odvolací súd dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože predmetná spotrebiteľská zmluva obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, vrátane tých, ktoré namieta žaloba.

28. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k jednotlivým dôvodom, pre ktoré považuje žalobca zmluvu za neplatnú, resp. za bezúročnú a bezpoplatkovú. Odvolací súd na tomto mieste odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

29. Za akceptovateľný považuje odvolací súd názor súdu prvej inštancie, že v zmluve sa nachádza správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru a to vo výške 5.000 €, ktorá čiastka bola dňa 10.11.2016 pripísaná na účet žalobcu v nadväznosti na čo sa odvolací súd stotožňuje aj s úvahou, že žalobca si sám zvolil formu splácania úveru inkasom zo svojho účtu v dôsledku čoho došlo k odpísaniu čiastky 100 € za poplatok za poskytnutie úveru z jeho účtu a to v súlade so zmluvným dojednaním v zmysle článku 1 bod 7 zmluvy o úvere, kde sa nachádzali údaje o poplatkoch platných podľa Cenníka VÚB a.s. ku dňu uzavretia zmluvy.

30. Správne sú aj úvahy súdu vo vzťahu k výške, počtu a termínoch splátok, ich členení na istinu, úroky a iné poplatky v zmysle § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá otázka už bola riešená v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/2015, ktoré pri svojom rozhodovaní súd prvej inštancie zohľadnil.

31. Nedôvodné sú námietky odvolateľa týkajúce sa nesprávnosti údajov o RPMN v zmluve, kde sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou, kedy je možné zahrnúť splátku poisťného do vstupných údajov pri výpočte RPMN. V danom prípade správne zohľadnil, že žalobcovi ako klientovi bola ponúknutá možnosť takéhoto poistenia, avšak toto poistenie nebolo povinné. Preto splátky poisťného nebolo možné zahrnúť do výpočtu RPMN a výpočet realizovaný žalovanou, ako aj súdom prvej inštancie bol správny. Teda v zmluve uvedený údaj o výške RPMN je správny (nie je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa).

32. Žalobca nedôvodne namieta, že pri výpočte RPMN nebolo možné vychádzať z údajov o výške poskytnutého úveru 5.000 €, ale má byť uvádzaný údaj o poskytnutom úvere iba vo výške 4.900 €. Odvolací súd sa nestotožňuje s týmto názorom vzhľadom na vyššie uvedené dôvody (týkajúce sa správnosti údajov o výške poskytnutého úveru). Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že aj v prípade ak by pri výpočte RPMN bol základom údaj o poskytnutí úveru v sume 4.900 € výška RPMN by bola totožná s tou, ktorá je uvedená v zmluve (t.j. RPMN by bolo uvedené správne). V takomto prípade by RPMN bolo počítané ako súčin počtu splátok x výška splátky bez poisťného (96 x 80,42 €), avšak v takomto prípade by nebolo možné odpočítať ako ďalší náklad sumu 100 €, nakoľko úhrada tejto čiastky by bola zohľadnená už v samotnej sume 4.900 € (5.000 € - 100 €) a nie je možné ju započítať duplicitne ako dodatočný náklad. V takomto prípade teda opäť vychádza RPMN vo výške 13,01 %, (tak ako je uvedená v zmluve). Odvolací súd preto zdôrazňuje, že aj pri celkovej výške poskytnutého úveru 4.900 € nie je v zmluve uvedený údaj o RPMN nesprávny.

33. Nebolo možné akceptovať ani námietky žalobcu týkajúce sa charakteru zmluvy a jeho úvahy o tom, že sa nejedná o spotrebiteľský úver vo forme úveru, ale vo forme pôžičky práve s poukazom na úpravu v § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorej je jednoznačne potrebné predmetný zmluvný vzťah považovať za spotrebiteľský úver. Úvahy žalobcu nie sú spôsobilé privodiť iné závery, ako sú tie, ku ktorým dospel súd prvej inštancie.

34. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie je napadnutý rozsudok vecne správny, a preto ho odvolací súd v celom rozsahu potvrdil podľa ust. § 387 ods.1 CSP.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 267 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nepatrí náhrada trov odvolacieho konania. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej odvolací súd priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).